

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 19. dec. 1991 • Leto I, št. 23, 24 • Cena 10 forintov

VESELE IN BLAJŽENE BOŽIČNE SVETKE VAM ŽELIMO!

MIR BOŽI!

GNUK JE EDEN KAUDIŠ būu, šteri je betežen būu pa je trn trn mesau želo. Te je svojí ženi pravo: "Vej pa idi, idi tá v mesar-nico, pa tan prosí mesara, aj mi pa donk tak malo mesa dá!"

Mesar se je prej zasmeljau, da je nutri prišla pa pravla: "Mesau bi rada mejla, ka je moj mauž trnok betežen gé, pa mesau želej."

"Depa mate penaze?!" Da je žena pravla, ka nej, ka je "mauž pravo, ka za baugplati. . .", te se je mesar samo zasmeljau pa odgovorú: "Dobro je, čakajte malo!" Vzöu je en paperec pa je gor spiso, ka "baugplati!" pa gor djau na vage. "Kelko de tau vagalo, telko mesa dobite!"

Te pa je tisti baugplati telko vlejko, ka se je mesar samo čüdivo pa mogo velki falat (kos) sečiti. "Idite domau pa svojoma možej sküjajte! Da tau zej, te pá nazaj pridite po mesau, ka van eške odí!"

Depa prva, kak je siromak tisto mesau zo, je mrau.

PRI NAŠAJ SAUSADAJ se kolejo. Z bombami, štükami, granatlinami,

pükšami, naužci. Tan je prava bojna. Če rejsan smo na srejdik Evrope, pa če rejsan se nan približuje leto 2.000. Da sa mali pojbiček būu pred trejsti lejтами, so nan eni gučali, ka leta 2000 tak vse moderno pa lepau bau na svejti, ka mo se s šifti po lufti pelali na Mejsec pa Mars — na špancer. Ta drugi so nan pripovejali, ka toga leta bau konec sveta. Dragi moji, vejte, ka se je začnilo nazaj štenjé od deset?! Več samo devet lejt mamó nazaj!

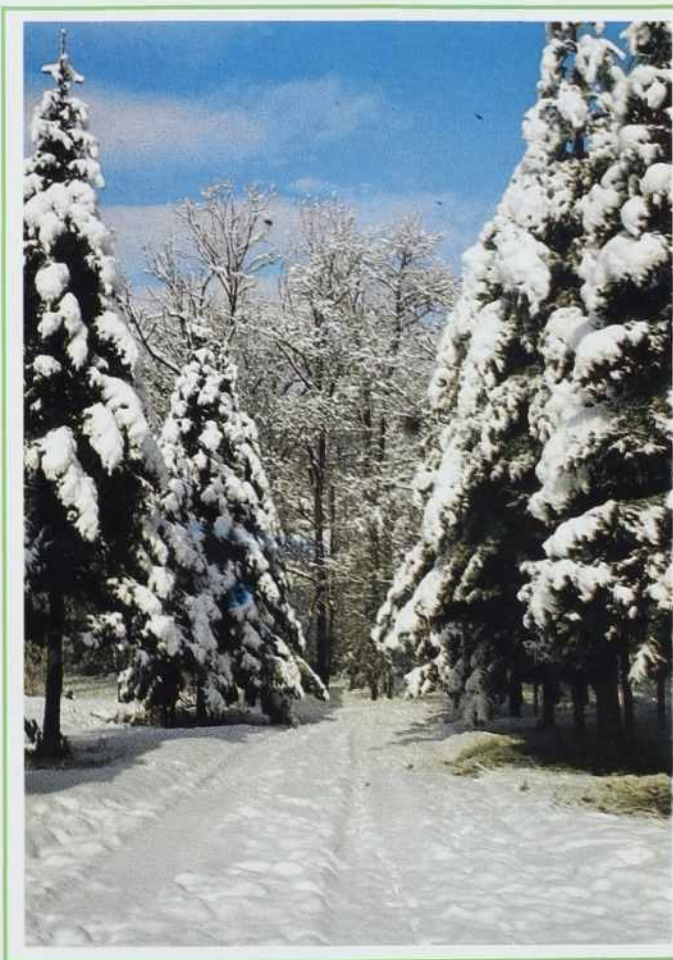
Steri do, baugdragi, istino meli? Tisti že skor gvüšno nej, šteri so bili mišlenja, ka mo se od dugoga cajta špancerat ojdli na Mejsec. Ali pa nas rejsan čaka pogüblénje za devet lejt?!

Dje, če se nemo skrp meli, te leko, ka eške prva.

Kak pravin, v ednon tali nekdešnje Jugoslavije se kolejo. Pa vejte, kak je do toga prišlo? Tak, ka so se uni najprva tö samo z rečami bötivali nad sebov. Tak, kak mi zdaj na Vogrskon.

ZAKA TAKŠE ČÜDNE DELE pripovedavan ranč zdaj, da kauli dejo božični svetki pa srečno nauvo leto? Namesto toga, ka bi vsefelé lejpe reči spiso o krispanaj, svejčaj, betlehenskaj šalicaj, o malon Jezuši, dobrauti, miri. lübezni?

Ranč zato, ka aj bi rej-

san leko meli srečne in blajžene svetke. Don letos. Pa drugo leto. Don té zadnji devet lejt, ka ká pa če rejsan konec sveta bau leta 2.000?!

Zaka sa tak pesimističen? Zaka bi nej leko meli letošnje svejtke srečne, vej pa pri nas nega bojne kak na Rovačkon?! Zato, ka pri nas tö nega pravoga mira nad lidami. Na Vogrskon se lidgé tö samo bötivajo.

Kak vejte, nej tak dugo, ka je v vogrskon parlamenti gor stano eden poslanec pa pravo, ka je prej té pa té tarbej — obesiti. Na ednon djilejši pa so se glasili ništarni, ka prej bi uni z veseldjon obešavali, če država nema za tau zavolé lüdi. . .

NA SREČO, tü pa tan, zato gestejo ovaški lidgé tö. Kak napr. János Aszalós, šteri je v Kádárovon reži-

mi dvakrat būu zaprejti pa v katoliškaj novinaj Új Ember 17-oga novembra — kak pravi kristjan — don o odpüščenji piše. San sebé spítava: ali naj jin te tö odpistimo, če so gezero in gezero lüdi priganjali? Odgovor njegove düšne vejsti je: te tö. Te tö, če majo krvave roké? Te tö. Te tö, če so naše stariše vö z njine dome stirali pa dali v koncentracijske tabore pa vauze zaprejti? Düšna vejst pa samo ponavla, kak kakši papagaj, ka te tö, te tö, te tö. . .

J. Aszalós tadale spítava svojo düšno vejst. Zaka aj bi bili tak fajni s tistimi, šteri so v preminaučon režimi tak graubi bili? Zato, ka je Jezoš nej delo razlauček med protivnikon in komunističnin sovražnikon da je pravo: "Lübite svoje protivnike in fčinite kaj dobroga vašin srdnikon!" Če rejsan se grejon nigdar ne smej odpistiti, grejšnikon pa vsigdar. Če je stoj pravi kristjan.

Imre Mécs, ki je zdaj poslanec v vogrskon parlamenti, pa so ma l. 1956 že tesali gauge, pa se je po nikšoj čüdnój pauti don rejšo smrti, tak pravi: ne pozabin, depa odpüsto se jin!

Leko, ka leta 2000 don nede konec sveta? . . .

"Baug van plati!"

Francek Mukič

SREČNO IN TRDNO POT SLOVENIJA

Ob prvem rojstnem dnevu mlade, nove slovenske države prižgimo svečko. Naj plamenček te drobne svečke rahlo plapolja v pozdrav rojstnega dne samostojne Slovenije.

KONEC DECEMBRA, natančneje 26. 12. 1990 je Slovenija usmerila prvi trden korak v svojo samostojnost. V teh dneh tako doživlja Slovenija svoj prvi rojstni dan, prav kot otrok, ki se uči prvih korakov samostojne hoje. Mnogo sprememb, pritiskov, poskusa teptanja ljudske volje je Slovenija doživljala v tem enem letu. Ta korak na pot samostojnosti smo morali storiti, da bi lahko ohranili svojo bitnost, da bi lahko preživeli kot slovenski narod. Tako smo svojo mlado samostojno slovensko državo začeli oblikovati pred enim letom. Vmes v tem času so pri nas še grmeli topovi, ceste so nam teptali tanki, tankovske krogle pa so rušile stavbe, in to v obdobju, ko smo naredili svoj drugi pomembni korak, ko je 25. 6. 1991 napočil dan naše slovenske državnosti.

TAKO SEDANJI DECEMBER združuje prvo obletnico slovenske samostojnosti in 6 mesecev obstoja slovenske državnosti. Oba datuma se zlivata v eno samo skupno željo in celoto, da bi nas svet čim prej priznal — nam priznal, da imamo tudi mi, čeprav manjša država, pravico na tem svetu, živeti po svoji volji in hotenju. Danes prav gotovo ves svet vidi, da si želimo miru, svojo samostojnost in državnost, sožitje z vsemi deželami sveta, ki si enako želijo miru in vzajemnega spoštovanja.

Težko je bilo to prvo leto samostojnosti, globoko pa se ob prvi obletnici zavedamo, da bo še nekaj časa težka tudi nadaljnja pot graditve lastne državnosti. Ze v tem enem letu so bili mnogi poskusi, ki pa bodo še, vendar bodo vsi propadli, da bi mlado slovensko državo s političnimi in gospodarskimi pritiski spravili na kolena.

KO DANES GLEDAMO na naše enoletne dogodke in težave, ki jih je prehodila mlada slovenska država, nam mora biti vsem jasno, da moramo tudi v prihodnje le utrjevati zavest zaupanja v lastne sile.

V prejšnji državi Jugoslaviji delujejo dokaj čudne silnice. Gibanja takih silnic na jugovzhodu danes morda niti več ne razumemo, vsekakor pa je jasno, da se poskušajo s tem še obnoviti totalitarni sistem, ki smo ga pri nas že preživeli. Vemo pa, da tanki tega ne bodo rešili, le mnogo bo uničenega, porušenega in mnogo nedolžnih življenj bo ugasnilo.

OB VSEM PA JE POTREBNO URESNIČITI le eno čudovito besedo — mir. Kako bi nam bilo lahko vsem lepo, če bi vsi živeli, delali in ustvarjali v miru. Ta beseda, ki je zelo stara, trenutno pa tako nova, nam vsem lahko omogoča človeka dostojno življenje in razvoj, saj vendar težko mirno delaš, ko se pri

sosedu ruši, umira, beži. Pa upajmo, da bo pamet srečala tudi tiste, ki se danes igrajo s človeškimi življenji.

Mi smo se vsekakor odločili, obrniti se nazaj, ni mogoče. Tako naš decembrski praznik samostojnosti ni le enoletna sinteza ustvarjalnosti naše mlade domovine, je tudi nova stran naše samostojne zgodovinske stvarnosti. 26. december je torej tisti dan, ko se lahko nekoliko poveselimo, ko smo lahko vsaj malo tudi ponosni nase.

Prav gotovo, da je obletnica razglasitve slovenske samostojnosti le neka globoka samozavest. Prav taka samozavest pa nam bo v prihodnje lahko pomagala, da bomo — v koraku z drugimi, ki so nam pripravljene pomagati in z nami sodelovati — postopno pridobivali svojo samostojnost in gradili državnost.

Ob tej obletnici pa le za hip dvignimo kozarce in nazdravimo z vsemi, ki so naši prijatelji.

Janez Kerčmar

GOSTI IZ LJUBLJANE OBISKALI KATEDRO ZA SLOVENSKI JEZIK IN KNJIŽEVNOST

Med oddelkom za slovanske jezike na Visoki pedagoški šoli v Sombotelu in Filozofsko fakulteto Univerze v Ljubljani poteka že večletno strokovno sodelovanje. Oddelki za slovanske jezike in književnosti na Filozofski fakulteti nam poleg pobratene pedagoške ustanove iz Maribora veliko pomagata pri strokovnem delu. Profesorji z oddelka za slovanske jezike in književnosti so že tako rekoč stalni gosti na naših tradicionalnih slavističnih dnevih in drugih prireditvah.

Nov dokaz utrditve vzajemnega sodelovanja med obema ustanovama sta bili predavanji prof. dr. Ade Vidovič-Muha, predstojnice oddelka za slovanske jezike in književnosti, ter prof. dr. Brede Pogorelec z istega oddelka, ki sta ju pripravili 19. in 20. novembra, za slaviste, predavatelje in slušatelje naše ustanove. Predavanji so se udeležili tudi učitelji slovenskega jezika iz Porabja. Znani strokovnjakinji slovenskega jezika sta predstavili svoja najnovejša raziskovanja.

Pred kratkim je bil za našo katedro še en pomemben dogodek. Trije predavatelji in dva slovenska učitelja iz Porabja so se udeležili seminarja o opismenjevanju v narodnostnih in dvojezičnih šolah, ki je bil od 25. do 26. novembra v Celovcu.

Doc. dr. Elizabeta Bernjak je imela na seminarju predavanje o problemu opismenjevanja v slovenskem jeziku kot prvem in drugem jeziku, kar je vzbudilo veliko zanimanja.

Dr. Karel Gadányi,
predstojnik oddelka za
slovanske jezike

POTREJBNO BI BILAU, LEP AU BI BILAU...

Od toga bi dosta leko gučali, če je pri nas v Porabju dosta ali malo kulturnih skupin (kultúrsoport). Tak mislin, ka te, da smo se vsakó tretjo leto notpokazali v Ljubljani, smo meli zavolo toga vsakmao probleme. Najbole tau, ka je malo skupin, štere že dugo lejt delajo neprestanoma. Dosta takši lúdi geste, šteri tak pravijo, ka gnesden nišče nejma cajta za takšín ojditi. Gestejo pa, šteri tak pravijo, ka bi dosta več leko napravili. Takšega reda krivimo eden drugoga.

Če pogledamo, kak je bilau prvin, moramo povedati, da je bilau lepše pa slabše od gnešnjega tú. Samo si mislimo na 1978. leto. Z dvómi avtobusi smo šli v Győr—Šopronsko županijo gostovat (vendégszerepelni). Té skupine so bile v Nemčiji tú 11 dni. Že čújen, ka ništerni zdaj natao tak pravijo: "Ja, te smo leko šli. Te so s fabritje pistili lúdi na takše poti. Tistoga reda so nej takši žmetni cajti bili kak zdaj in tak tadala." Ne tadjin, tau je tú istina, dapa tak majo šegau prajti, ka človek nešče, tisto ne more.

Istina je, da v sakšoj vesi ne moremo meti pevski zbor, plesno skupino. Tau ranč nej potrebno. Pri nas najbole tau fali, ka nin nejmano dramsko skupino. Zdjaj že čújen, ka etak pravite: "Dramsko skupino ne moremo napraviti zatok, ka samo knjižno literaturo mamo, tau pa naši lúdjé ne pridejo gledat, tau težko razmejo."

Nej gvúšno, ka da nan pomagala ta mala zgodba, štero mo van zdaj prpovedala — pa štera je istina bila — sprobati pa se mislin da.

Več kak 30 lejt geste, da smo mladi bili, nej bilau televizije, diskona pa tak tadala. Puno optimizma smo bili, nika smo steli napraviti. Dosta smo špilali. Tistoga reda smo nej prišli do slovenske litareture. Igrali smo madžarsko. Nika nan je gnauk znautra tak zapovedavalo, ka bi te bilau, če bi po slovenski špilali na odrú (színpadon). Mi smo nej znali knjižnoga dzejika. Da bi se kaj malo leko navčili, te je tak šlau, ka je školnik pito: "Ščeš se slovenski včítiti?" Če si pravo ka ja, si daubo ednoga strašnoga

po glavéj. Če si po tistin tú vódrzo, te je slovenska vóra v šaula tak vógedala, ka je školnik pijan v staucaj ležo, mi smo pa lejtali ta pa nazaj.

Vedli smo pa po domače gučati. Naj bi se nan ta želja spunila, ka bi slovensko rejč čúli na odri, smo si vzéli cajt, pa smo kratke igre z madžarske na našo slovensko rejč obernali. Nepzabléni večeri so bili tisti. Več lejt je tau tak bilau. Gnesden spominamo tiste cajte, gnesden si premišlavamo, kak smo mogli napraviti telko lejpora.

Zakoj se van tau napisala? Približava se zima, svétki, nauvo leto, fašenek in tak tadale. Dobro bi bilau, če bi se malo potrudili. Sploj malo trbej k tomu, ka doma v vesi zorganiziramo eden lejpi, dosta vrejden večer. Ne smejo si tak premišlavati, ka vej nakak že nika napravi! Če da si sikši tak brodo, te nikan ne pridemo. Nej bi bilau zamanjsko tau tú nej, če bi po naši vasnicaj obnovili stare šege miklaušovo, licijo, frištjivanje, fašanke. Pa nej vogrski, slovenski. Pa nej samo mlajši, starejši tú. Zaka je potrebno, naj se v sakšoj vesi nika zgodi? Najbole zatok, ka mi porabski Slovenci v sakšoj vasnici malo ovak gučimo. Če napriemer edno gledališko igro štjete na porabski dzejik obernali, van tau stoj drugi ne more napraviti. Vi tau v svojoj vesi morate napraviti, če štjete, ka se lústvo tau navči pa da rado poslušalo, gledalo.

Vúpajmo se, ka je ešče nej kesnao!

I. Barber

KALENDAR (8)

DUGE ZIME

Na začetki 19. stoletja so naši starci dugše zime meli kak mi zdaj. Istina, ka zdaj to rano kmica grata, depa mi že mamu elektriko, televizijo, telefon. Pa če neške-mo doma ostati, leko odpo-tujemo z buson, s cugon.

Jožef KOŠIČ in Števan LÜLIK sta v 1820–30 lejtaj dojspisala, kak so tistoga ipa v zimi živeli lidgé v sloven-ski okroglini. Naši starci so s skalami svejtili pa poma-lek tádelali. Moški so šker popravljali pa redli iz lesa, košare pleli, drva kalali — če so kan nej odišli na mlati-tev. Ženske so prele pa pra-jau kalci nesle. LÜLIK je etak dojspiso njavo maštri-jo:

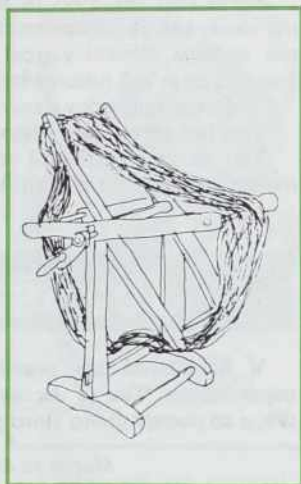
“Tkalec prejo navrže, na snovače gori osnové, i sedéč vu svoji krausnaj (statve) klači z nogami klačnike (podnožka). I tak tké to vnofoéle platno. Te eden tal te njegove preje se veli laketnica (osnovne niti). Po etoj se po prečki meče ču-nék (čolniček), v šterom oz-nautra na civi vautek jeste poviti, i štero on z grebena vdarcmi ali na gausto ali pa na rejtko zbiti zna.”

Po vesi so to ojdli po du-gi zimski večeraj. Moški so se pogučavali o gazdiji pa o gospočini. Ženske pa so moške šinfali aj valili. Starej-ši so zadvečara odišli v krč-mau aj pa v vinske kleti.

Ženske na Dolenjon i Gorenjon Siniki pa v Števanovci so v leti pa zimi en veuki, dugi vacalejk nosi-li. Toploga gvanta so to nej meli.

Naši starci so v zimi ka-pústo, repo, gra, bérovo ka-šo, kukarčin močnik, žgon-ke geli. Večkrat kraupno

kak mastno. Vsizamaj so z ene veuke sklejce djamali. Moški so sejdli, ženske stale. Samo vert je emo včasik la-seni talejr, na šteron je me-sau rezo pa drügin talo. Živina je v zimi to malo kr-me mejla. Da sfaldjavalo, so slamo vó s streje cukali pa tisto sajavo ritonje polagali.

Šaule nej bilau. Par farni cerkvi je būu en škonik, šteri je to samo malo znau slovenski šteti, pisati. Mlajši so samo pet aj tri mejsce ojdli v šaulo. Stariške so je nej radi pistili. V leti so mogli svinjé pa krave pasti, v zimi pa perge čejsati. Ovak pa gvanta so to nej meli, pa nevarno je bilau. Iže so bile daleč od šaule. Mlaj-ši bi mogli po veukon sna-gej, nuzmrznjeni potokaj, po gausti lesaj v šaulo ojtí. Bodjali so se mlajši pa stariš-ke to. Tak ka so raj k sausa-di pošilali mlajše, če je tis-ti znau malo šteti, te eške sausadne mlajše navčo. Menši so pa cejlo zimaupar peči sejdli, v leti so pa nagi kauli iže lejtali. Vkráj od ra-ma so nej smeli tačas, ka so 7-8 lejt stari nej bili. Pojbičke pa deklíčine so v leti pa v zimi gnako gorna-ravnjani bili. Duge zgrebne srajce so nosili. Eno srajco

dvej leti, tačas ka njín nej do kaulan segalo. V noči so to v ton spali, spaudnji tau za šnajcek nūcali. Zamazani so furt bili. Dühovnik so stariške zaman svaurili. Stariš-ke so tak pravli, ka iz zama-zanoga pujčka bau dobra svinja. Zamazani mlajši so zamazane pujčke pa krave pasli. Nej so ojdli nej v šaulo nej k meši.

Mali pojbičke so v zimi na peči spali. Mladi par v klejti. V enon rami je ži-velo tri daržine. Trgé bratke z ženami pa mlajšami. Samo najstarejši brat, šteri je būu vert par iži, je leko v iži na postali spau. Drügi moški so v klejti, prékleti, štali spali. Mlajši pa ženske so nej meli postale. na stolicí, na peči na eni ronji so spali.

Decembra pa januara je največ betežnikov bilau. KOŠIČ misli, ka od mesa mladoga pravca, na štero so mrzlo vodau pili. Pa od tis-toga, ka v iži je vsigder sapaut būu. Največkrat so se njín pluča vužgala, tresliko pa grižo (tifus) so dobili.

Padar je būu paulek. V Varaši pa Ženavci, samo ka so penaz nej meli naši star-ci za tau. Doma sami so se vračili z dobrin vinon, s krepkin renon. Padaron so nej zavúpali, ka prej njín čamér dajo, je zaničajo. Če pa donk ozdravijo, te pa s konjon aj gúncon morejo plačati. Moški so se z vinon pa s palinkov vračili, Ženske pa mlajši pa so pili vodau od kújani súji sliv pa so vrganjik geli. Če tau nej pomagalo, so na sarteu slamo par-streli pa so tan mrlí.

Marija Kozar

FIDJICE SO PEKLI PA CUKER KÚJALI...

Gnesden že v saksoj iži bogati božič majo ljudjé. Krispan (božična jelka) je lepau okinčani, vse se svejti, vse se žari. Pod krispanon pa bogati dar čaka sakšoga.

Deca čaka božične svet-ke. Tej menkši vörjejo, da krispan Jezuš parnasé.

Moja generacija je doži-vela takše božične svetke, stere smo nej tak bogato svetili, da smo pa zatok trno radi pa blajženi bili. Tistoga reda so matere pa očevje dosta vse vónajšli, kak bi nan mlajšon leko ve-seldje sprajli. Po bojna je nej bilau pejnaz. Nej so nan mogli kúpiti na krispan tau pa tisto. Mati so fidjice pekli. Vse falé so bile, zvej-zda, rauža, etakša figura pa takša. Tak so spekli, ka smo mi nej vidli. Tiste so gorvezali na krispan. Na krispan valaun cuker so tú kújali. Papire so narezali, pa tiste kújene cukre not povi-li.

Večke mlajše so starištje prosili, aj pomagajo naredti krispan. Večkrat so falaček repe tú not spakivali names-to cukra. Oreje smo tú v svekeu papir povili, pa gorvezali na drejvo. Lejpe male rideče djabke smo gorvezali na drejvo.

Večka decá je vse znala,

pa itak, da je prišo tisti cajt, tisti večer, vsi so čaka-li Jezúša.

Zgodilo se je pri ednoj držini, ka so starištje prosili vekšo deklino, naj se ona gor naravne pa ona bauda, “Jezuš”.

Eden bejli prt si je ob-lejkla, obraz si je prlično zakrila. Nej je málo delo bilau krispan v roké vzeti pa ga nesti. Kakoli je nej dosta vse bilau na njín, i-tak ga je žmetno nesla. Ta-čas je nej níkša navola bila, dočas je nej tarbelo not na dvera titi. Zmetno je prišla skauz dver, nistarne fidjice, oreji pa djabke so doj spad-nile z drejva. Tau je eštje ní-kanej bilau, navola je tau bi-la, ka se je bejli prt tú doj potegno, nateltje, ka so vek-ši mlajši vidli pa spoznali njeni domanji gvant. Da se je pa zatok níkanaj zgodilo. Vsi — tisti tú, steri so ved-li za tau malo skrivnost — so tak radi bili, ka je níštje nej mislo natau, ka je tau nej pravi Jezuš.

Po lejpon večeri so mlajši samo tau čakali, koga sta-rištje pistijo k paunaučni sveti meši. Nej so vsi mogli titi. Nej so vsi meli črevla.

I. Barber

ŠEGE OB BOŽIČU

Inda svejta so v Sakalauvca na sveti post z gauš-tja borojco prinesli. Tau so žgali pod staulon do nau-voga leta, da je po iži fanj denilo.

Na sveti post nišče nej smo baus v štalo titi, ka bi tie krave plantave (šepave) gratale.

Če na nauvo leto najprvin ženska pride k iži, tie nasrečo prnasé.

ljubljanska banka

Pomurska banka d.d.
Murska Sobota

Pravi naslov
za denarne zadeve

Kristus se je narodil...

Najlepši in najbolj priljubljeni praznik cerkvenega leta je božič, rojstvo Jezusovo. "Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edino-rojenega Sina," beremo v Svetem pismu. Ta dar božje ljubezni smo dobili na sveto noč: Marija "je porodila Sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanju ni bilo prostora v prenočišču."

Kaj nam pomeni ta praznik? Sveti Leon Veliki, papež, tako govori o skrivnosti učlovečenja: "Danes se nam je rodil naš Odrešenik, zato se veselimo! Danes ne sme biti v nas prostora za žalost, saj se je rodilo življenje, tisto življenje, ki odganja strah pred smrtjo in nam daje veselje zaradi večnih obljub. Nihče ni izključen iz te sreče, vsi imamo skupen razlog za veselje: Naš Gospod, zmagovalec nad grehom in smrtjo, ki ob svojem prihodu ni našel nikogar brez krivde, je prišel odrešit vsakega izmed nas. Naj se raduje svetnik, ker se mu bliža palma zmage; naj se veseli grešnik, ker se mu ponuja odpuščanje; opogumi naj se nevernik, ker je povabljen k življenju."

Zato na sveto noč in na božične praznike vedno lepše zveni pesem: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje." Prvič z veseljem slavimo Boga, ker se je zglednil na grešnega človeka in izpolnil obljubo, da pošlje Odrešenika. Drugič prosimo

Boga za mir. Mir mora biti v človekovem srcu. To je prvi pogoj resničnega praznovanja. V miru živeti med seboj, v družini s sosedom itd. In v miru bi morali živeti narodi, narodnosti med seboj.

orožjem poizkušajo doseči pravičnost in red. Toda morali bi vedeti vsi odgovorni voditelji, da to nikoli ne bo mogoče.

Mi, ki lahko v miru praznujemo, moramo pomagati tistim, ki so v te-

Veselje, ki napolni naše srce ob rojstvu Jezusa, nam zasenči vse to, kar se dogaja ob naši južni meji in drugod po svetu, kjer z

žavah in še bolj goreče prositi Boga, naj podari nam in vsem narodom MIR.

št

Žalostni svetki

Pred tristau leti na sveti den 1640. leta so na Gorenjon Siniki tō Jezoša čakali, pa je san vrag prišo. Törski sodacke so s Kanize

prileteli, pa so po ramaj robili, požigali. Stiri lūdi so bujli, šestdeset pa so táodgnali. Stare, mlade, ženske i moške. Pet stari

lūdi so eške s pauti nazaj poslali, ka aj doma povejo: če za petnajset gni nedo pokorni törskomi zemliškomu gospaudi pa ma nedo steli porce plačūvati, te cejlo ves zaničajo.

Zemliški gospaud gorenjesenčarski pavrov pa žilarov je būu grof Batt-hyány Adám i njegova či Barbara, šteri so se na gradi par Dobri (gnes Neuhau v Avstriji) zadržavali. Od 1640. leta mau so Gorenjesinčarge mogli porce plačūvati gospaudi Battyanyni pa törskomi gospaudi Mehmeti tō.

-mkm-

V kmici na zordjanice

40–50 lejt pred ten je ovakši svejt bijo kak zdaj. Po naši vasnicaj je nej bila elektriika pa nika takšoga ka gnesden v modernon svejti nūcamo. Lūdǵe so bili vōrni od maloga do najstarejšoga.

Advent vōrni lūdǵe držijo. Advent je čakanja na velki svetek, na božič.

Tistoga reda so lūdǵe v adventi sakši den na zordjenico ojdli. Meša se je začnila zazrankoma v šestoj vōri. Na Verici pa v Ritkarovci nega cirkvi. Eštje gnesden lūdǵe drugan odijo k meši. Veričanci v Števanovce, Ritkarovci pa na Gorenji Senik. Tistoga reda smo peški ojdli.

Po zimski večerej smo ojdli goščice lūpat. Tan smo si že zgučali, kak mo šli drugi zranek na zordjanice.

V petoj vōri smo se na paut dali. Paut je pelala skauz gaušče. Tistoga reda je že furt bijo snejg. Tau je dobro bilau, zatok ka je snejg malo svejto nan. Šli smo eden za drugin. Velki naprej. Večkrat je tarbelo snejg tirati, zatok so velki naprej šli, mali so pa po njigvi stopnjaj skakali naprej. Na tūma smo šli.

Samo tisti vej, steri je že notstaupo v cerkev zazrankoma rano, kak je cerkev mrzla, kak se vse čūje v njej, kakšen mir nastana človeki v srcej. Pa te se vužgejo svejče, orgle zaigrajo pa je več nikoma nej mrzlo.

"Je angel gospodov oznano Mariji,

Sina boš sprejela od svetoga dūha. . ."

Tau pa še dosta lejpi adventski pesmi smo spejvali. V mojon spomini so tisti cajti lejpi bili.

I. Barber

Jezoša korina

V Sakalauvci tak pravijo, dej nega božičnoga drejva, nejga Jezoša. Tau je Jezoša korina (šopek). Par božičnon drejvi so popejvali eto staro pesen že v 17. stoletji:

*Marija se zdaj trūdi
ino Jožefa bidi.
Stani Jožef, dobri mo,
rodila bom dejte svo.*

*Ne straši se Marija,
da boš Bauga rodila,
da boš Bauga rodila,
i devica (j)ostala.*

*V planice ga zdaj povij,
naj ma zima ne škauđi,
Jezuša ti dragomi,
sinatji lūblenomi.*

*Krščeniki lūbleni,
dajmo valo Jezoša,
šteroga nam rodila,
nam Marija smilena.*

*Krščeniki lūbleni,
dajmo valo Mariji,
ar nam rodila Jezoša,
ar bi ovak vsaka
dūša mogla mrejtī.*

-mkm-

BOGATI MARKO

Nekoč je živel Marko, ki je imel toliko bogastva, da sam ni vedel koliko. Večerjajo pa pride berač. Dajo mu piti in jesti. Marko je imel slepo mater pa so berača zaprli v njeno izbo. Ko je bilo ob enajstih ponoči, je vse v izbi zažarelo.

"Kaj pa je?" vpraša stara žena.

"Tam pa tam se je narodil pojep."

"Kaj pa bo iz njega?"

"Naj bo trgovec kakor njegov oče, da se ne bi obrt preselila od hiše."

Ko je bilo ob dvanajstih, je spet vse postalo svetlo. Zdaj se je narodilo drugo dete. Nakar ga je spet vprašala:

"Kakšno življenje pa bo imel ta?"

"Ta naj bo naprej kmet."

Cez eno uro pa se je narodilo dete nekemu velikemu revežu.

"Kaj pa bo tale?" ga vpraša baba.

"Ta bo kraljeval na Markovem posestvu," pravi berač.

Tako, noč je minila. Zazranka je Marko prišel v izbo pa mu je mati kar tako pripovedavala, kako je bilo ponoči. Marko je hitro uvidel, da nekaj ni v redu. Šel je k siromaku, ki se mu je narodilo dete, pa je kupil pojbiča, da ga zapravi. Ko ga je nesel po poštiji, je bil sneg. Zmetal ga je na kup in dete zakopal vanj, naj zmrzne. Nek prevoznik pa je šel s konji po drva. Opazil je, da se kup snega trno kadi, ker je noter bilo toplo. Konje ustavi pa začne kopati v kup snega. Zagleda dete, ki leži v snegu pa se mu na moč smeji. Prevoznik si misli:

"Ej, ponesem ga domov pa ga spravim do kruha."

Res, tako je bilo. Odnese ga je domov in pojbič je rasel. Marko pa je zvedel, da pojbiča ni mogel zapraviti. Gre k temu prevozniku,

mu dobro plača pa pojbiča odpelje domov. Dal je splesti veliko košaro, pojbiča položil vanjo pa ga vrgel v morje. Nek ribič je lovil ribe pa je videl, da voda nekaj nosi.

"Kaj pa je to!" si misli. "Hja, nekakšna košarar."

Vzame jo iz vode. V njej je bil lep pojbič, ki se mu je na moč smejal. Siromak ribič ni imel otroka pa ga je ponesel domov. Zeni pravi: "Na, tole sem našel, to dete bo naše!"

"Hja, vej pa dobro!" de žena.

Ko je pojap bil star takole enaindvajset let, je Marko spet zvedel, da pojbič živi.

Marko sedaj spet gre k temu siromašnemu ribiču, mu da veliko pejnaze pa pravi, naj pojap gre z njim, ker on da ima hčer pa se bosta poročila. Ribič je privolil, pojap tudi. In gresta. Marko ni mogel hitro hoditi, zato je pojba poslal naprej. Dal mu je pismo pa mu rekel, da ga ne sme odpreti, dokler on ne pride domov. V pismu pa je bilo napisano, naj zakurijo v

peči pa ga zažgejo.

Pojap gre po poti. Sreča ga en človek pa ga vpraša:

"Kakšno pismo pa ima to? Daj, pokaži!"

Človek gleda pismo, ga prebere pa mu ga zamenja z drugim. Dal mu je pismo, v katerem je bila zapoved, da se mora tačas, dokler Marko ne pride domov, s hčerko oženiti pa pripraviti gostovanje. Zares, Marko pride domov. Pri hiši je bilo veliko ljudi.

"Kaj pa delate, da je toliko ljudi pri nas?" vpraša.

"Pa saj tukaj imaš pismo! Kar si napisal, to smo napravili", mu pravi žena.

Marka toliko da ni pobralo. Potem je kar naprej silil pojba, naj gre tja pa tja, kjer je bila nekakšna voda pa velik most, tak, ki je vozil od enega brega do drugega. Ta most je bil na verigi. Na drugem bregu je živel velik čalejr. Marko je mislil, da ta čalejr pojba zapravi, zato ga je poslal k njemu po zlato in srebro.

Pojap pride do mosta, se usede nanj pa se pripelje na drugi breg. Tam je bila neka stara, čaralica pa mu pravi:

"Joj, bog moj, bog moj, sedaj pa moj mož pride domov pa te zapravi. No, nič ne de, saj to spletem v kito pa bova tako vse slišala, kar bo Marko gončal."

Nakar sta se s čalejrovo ženo skrila. Dala mu je večerjo, najedla sta se pa odšla spat.

Zaspita. Žena se je naenkrat vrgla, stresla v snu. "Kaj pa je?" jo vpraša pojap.

Naše pesmi (14)

Pika, pauka

*Pika, pauka za gorau,
tista dekla moja, moja bau.
Črno gleda na maudri gre,
(j) ona bau za mé.*

*Pau črejvle, žute štrümpfe,
redeča lica, črne (j) oči,
Sivo gleda, na maudri gre,
(j) ona bau za mé.*

(Gorenji Sinik)
-mkm-

"Sanjalo se mi je o nekem Marku, ki je poslal pojba po pejnaze, ker je tukaj dosti pejnaze. To se mi je pravkar sanjalo", pravi baba, potem sta spet zaspala. Baba se je kmalu spet stresla v snu.

"Hja, kaj pa imaš, pogana?"

"Saj se mi je pa spet sanjalo, da Marko ima tolikšno premoženje pa kako je bogat."

Nakar je spet zaspala pa se znova stresla in rekla pojbu, kakor hitro pride tja, naj si odreže tri leskove šibe in ko trikrat udari, se osvobodi, odreši.

Pojap zares gre pa si odreže tri šibe. Tam gori pa je bil velik bukov štor. Na njem je stal starček. Pojap je enkrat udaril s šibo pa je starček skočil s štora. Iz njega se je vsipalo polno zlata in srebra. Vse je kipelo, toliko bogastva je bilo. Vrgel je s sebe hlače in vse drugo pa si obleko napolnil z zlatom in srebrom, da je

komaj nosil. Pride do človeka, ki vozi prek vode. Prosi ga, naj ga pelje prek. Prav, prepeljal ga bo čez, samo naj mu pove, kako boste rešil prevažanja ljudi čez vodo.

"Hja, saj pa je to trno lahko", pravi pojap, "a ti ne povem, dokler me ne prepelješ prek."

Zares, prepeljal ga je prek in pojap mu je potem rekel:

"Tistemu, ki bo prvi prišel za menoj, daj veslo v roke, ti pa stopi dol pa bo potem tisti vozil naprej ljudi tja prek." Starec se mu je zahvalil, pojap pa zlato in srebrno nese domov. Joj, samo še tega je bilo treba Marku!

"Ej, tudi jaz bom zranja upregel junce in šel!" se razveseli Marko.

"Vi samo pojdite, saj je tam dosti tega!"

Marko je imel toliko bogastva, da sem ni vedel koliko, a mu ni bilo dovolj.

Tako je Marko na znanjak šel z junci pa s kouli po pejnaze. Starec ga je odpeljal prek. Marko si je napolnil žepe s pejnazi. Ko ga je starec peljal nazaj, mu je dal v roke veslo pa se osvobodil.

Marko pa še dandanes mora voziti ljudi prek vode.

Karel Krajcar:
Slovenske pravljice
iz Porabja

Prej ali slej pride do najslabše kombinacije nesrečnih okoliščin, zato zavarujte sebe in svoje premoženje pri ZAVAROVALNICI TRIGLAV, Območna enota M. Sobota

Ker življenje potrebuje varnost

OD SLOVENIJE...

ČAKAJOČ NA PRIZNANJE

Varnostni svet Združenih narodov je sprejel resolucijo, ki predvideva prihod misije opazovalcev v Jugoslavijo. Resolucija, ki so jo sprejeli soglasno, od držav članic zahteva, da se odrečejo akcijam, ki bi lahko povečale napetost v Jugoslaviji. Nemški kancler Kohl je zavrnil opozorila svetovne organizacije in ponovil, da bo Nemčija priznala Slovenijo in Hrvaško še pred božičem. Avstrijski zunanji minister Alois Mock pa je izjavil, da Avstrija Slovenije in Hrvaške ne bo priznala, če se bo za ta korak odločila le Nemčija.

BO USTAVA NA DNEVNEM REDU?

23. decembra naj bi slovenska skupščina razpravljala o predlogu nove slovenske ustave. Ker so štirje poslanski kljubi iz Demosa objavili sporočila, da njihovi poslanci ne mislijo glasovati o predlogu ustave zaradi spornega 55. člena, ki govori o pravici do splava, je France Bučar, predsednik slovenske skupščine dejal, da razmišlja o tem, da predloga ustave sploh ne bi uvrstil na dnevni red skupščinskega zasedanja. Če bi se namreč izkazalo, da stranke ne bodo dosegle potrebnega soglasja, bi namreč obravnavala ustave in glasovanje o njej lahko pomenila, da ustave ne bo še najmanj eno leto. V 439. členu sedaj veljavne ustave namreč piše, da v primeru, če predlog ustave v skupščini ni sprejet, lahko parlament nov predlog uvrsti na dnevni red šele čez leto dni.

DOLGOVAŠČANOM PREKIPELO

Zaradi vojne na Hrvaškem vodijo po novem poti s severa na jug Evrope prek Madžarske. Mejni prehod Dolga vas-Rédcics je postal tako tarča tovarnjakov, saj dnevno prestopi mejo tudi do 300 težkih tovarnjakov. Dolgovaščanom je ta prometna zmeda začela presedati, zato so zagrozili z zaporo ceste, a je vendarle niso uredničili. Od slovenskih oblasti pa zahtevajo, da cesto do mejnega prehoda čim prej uredijo in zgradijo obvoznico skozi Lendavo.

VILKO NOVAK:

Moja srečanja s slovenskim Porabjem (2)

SPOZNAL SEM ŠE MLADEGA KATEHETA Janoša Kúharja. Potem sva se napotila do Monoštra in peš naprej: skozi Sakalovce v Štence — Števanovce. Ogledovala sva si hiše in kuhinje, ki sem jih že poznal iz Pavlovega spisa, ter govorila z ljudmi, ki so tam omenjeni. V Slovensko ves me ni peljal, ker bi vzbujala dva tujca, eden celo iz tujine, preveč pozornosti in hitro bi kdo nesel orožnikom na uho.

Zato sva se ustavila naprej pri Traibernoj Nanici, Zavcovoj pa si ogledala njeno dijnato tjünjo, seince za slamo in vso sobno opremo. Sam sem spraševal, kako se ta in oni predmet imenuje, da sem slišal iz njenih ust, kar sem nekoč prepisoval iz Pavlove razprave. Marsikaj mi je razložil tudi prijatelj Pavel. Obiskala sva tudi Váncarne, Talabérove, Kovačke. Nato sva se podala v varno zavetje — k župniku Štefanu Deliju v Števanovcih. Tu in v njegovem spremstvu nisva bila sumljiva ne ljudem ne orožnikom. Takrat ni bilo varno hoditi po obmejnih vaseh, zato Pavel prvi obisk v teh vaseh vzbujal nemir, češ da je od davkarije, ker se zanima "za kúnje brezi orá" in bodo morali plačati za uvedbo zidanih dimnikov itn. Takrat ni vozil po teh vaseh ne avtobus, niso hodili tujci, zato so se ljudje radovedno zbirali ob vsakem tujem obrazu.

SEDAJ JE ŠEL Z NAMA PO ŠTENCIH in še v druge vasi župnik Deli, ki je bil "beli Hrvat" iz okolice Körmenta in nekoč kaplan v Beltincih. Zato je obvladal naše narečje in je zaslužen za ohranitev slovenščine in slovenstva v števanovski fari! Na Gorenji in Dolenji Senik tedaj nisva šla, ker se Pavel nikoli ni počutil varnega, saj so mu na hiši razbili okna in s hujskaškim šovinističnim lističem so ga pozivali, kdaj si bo že pomadžaril priimek. Pavel jim je bil premalo madžarski, on pa se je še od prihoda v Sombotel do-

sledno podpisoval — Pavel, ker je rekel, da je to slovensko ime. Če je kje natisnjeno Pável, so to žena in drugi v tiskarni samovoljno popravljali. Avgust Pavel je bil pozneje le še redko v Porabju, predvsem pri župniku Janošu Kúharju na Gorenjem Seniku, da je zbral gradivo za razpravo o lovu na brinovke (Rigászás...) in o pridobivanju bučnega olja. Sam pa sem se za kratek čas oglasil konec novembra 1938. pri Bedičevih v Slovenski vesi, kjer sem izročil nekaj slovenskih mladinskih knjig; potem sem pa potoval v Sombotel in Pešto. Bedič je s

Vilko Novak (levo) in Jože Maučec v Soboti 1941–43.

sinom prišel k nam v Soboti jeseni 1941., od koder sem ju peljal še v Beltince, kjer se je srečal s prijateljem Ignacem Bašo, ki je pri njih stanoval v osmi gimnaziji. Sam sem med okupacijo mimogrede obiskal Bedičeve in Reinikove na Dolenjem Seniku, pri katerih je živel in umrl župnik Jožef Sakovič (doma v Vadarcih na Goričkem), priveditelj več izdaj Kuzmičeve Knige molitvene (iz 1783) in njegovih Svetih evangeliomov.

KO SO POLETI 1945. NAROČILI JOŽETU MAUČECU in meni, naj hitro napiševa knjižico o slovenskem Porabju, da jo bodo predložili na mirovni konferenci v Parizu, sva želela za nekaj dni v Porabje, toda vsemogočni oblastniki v Soboti nama tega niso dovolili. Zato knjižica

ni tako sveža, kot bi morala biti. Naj še omenim, da sem o Porabju napisal nekaj člankov v dnevnik Slovenec, v tednik Novine od 1931. dalje pa še kam. Nisem se podpisal in nikogar nisem imenoval, ker je bilo razmerje med državama vedno napeto in nismo smeli nikogar spraviti v težave.

MOJ NASLEDNJI OBISK JE BIL V MARCU 1956., ko me je Inštitut za kulturne stike v Budimpešti povabil, naj se udeležim odpiranja kulturnega doma Avgusta Pavla na Gorenjem Seniku. Moral sem čez Beograd odpotovati v Budimpešto, od tam pa smo se z avti odpeljali v Sombotel, kjer smo v Sabárijii prenočili: jugoslovanski veleposlanik Dalibor Soldatić in njegov tajnik, nekateri iz madžarskega zunanje-ga ministrstva in moj stalni spremljevalec z Inštituta. V Sombotelu smo popoldne odkrili spominsko ploščo na Pavlovi hiši (Szt. Imre utca 5.), zvečer pa sem v madžarsščini govoril o slovensko-madžarskih stikih.

vedal sem jim, kako je profesor hodil med njimi, kaj je pisal in sem navajal njegove besede (kak gospoda drek gjej pri lanforaj. . .), tako da so se večkrat glasno zasmeli. Pošteni Dalmatincec Soldatić mi je stisnil roko: Česa takega, kot je bil vaš govor še nisem slišal! — Med kosilom sem moral spregovoriti v madžarsščini, nato sem odšel v župnišče, kjer mi je g. Kous (nekoč tudi beltinski kaplan) pokazal Košičeve rokopise. Kmalu pa sta prišla dva za menoj: hitro moramo v Sombotel! Da ja ne bi bil predolgo sam s kakim — Hrvatom, če že ne Slovencem. . .

V hotelu je bilo zvečer polno oficirjev, zjutraj prav tako. Rekli so, da Kúharja ne moremo obiskati, kar me je hudo prizadelo. Ko smo se zjutraj odpeljali in oficirji istočasno z nami, so mi rekli, da gremo lahko h Kúharju (v Izsákfa). "Zdaj pa jaz nočem, če je pri vas tako. . ." Ko sem se vrnil v Ljubljano, sem zvedel, da me je v sobočnem Vestniščini govoril o slovensko-madžarskih stikih.

Drugo jutro pa smo se odpeljali skozi Monošter do Slovenske vesi, kjer sem dal ustaviti pred Bedičevo hišo. Ljudje so se zbrali in na moje vprašanje odgovorili: Te pa ne vejte, ka so je odpelali v tabor, ena hči je na Švedskon, druga pa v Pešti (za to sem vedel, ker mi je mladi Bedič iz Sobote pisal, naj ji nesem steklenico pijače). Ogorčeno sem povedal veleposlaniku, kaj sem slišal, in da jih je bilo iz Porabja še več odpeljanih v taborišče. Enako ogorčeno je odvrnil "In jaz o tem nič ne vem!" Dejal sem mu: "Vse to so poročali iz Ljubljane v Beograd. . ." On pa: "Recite jim, da drek velja, kar sporočajo v Beograd, od tam ne zvem ničesar, naj poročajo meni direktno!"

Pripeljali smo se do Gorenjega Senika, izstopili iz vozila in pozdravili so nas zastopniki občine. Zadaj sem opazil župnika — Vincija Kousa, belega Hrvata, ki je nadomešča iz župnije izgnanega župnika Jánosa Kúharja. . . "Pridem k vam," sem mu povedal in šli smo naprej v novi dom Avgusta Pavla. Tu sem moral govoriti — preprostim ljudem o znanstveniku, kajpada v "našem domačem jeziku" — v narečju, malo po goričkem, ka bi me bole razmili. Po-

lanec, mi očital prevod Madácheve Tragedije človeka pred vojno in vse laži, ki so jih madžarski časniki pisali, da sem jih menda govoril. Mojega zahtevanega popravka nikoli niso objavili, pač pa so mi priskrbeli na univerzi disciplinsko preiskavo (fegyelmí vizsgálat) in zgubil sem kakih dvajset službenih let zavoljo ne-napredovanju. . .

PO DEŠETIH LETIH SEM SE SPET NAPOTIL NA GORENJI SENIK. Ogledal sem se v Monoštru na

okraju, kjer je bil podpredsednik Karel Gašpar. Prosil sem, da bi mi posodili kolo (bicikl). Predsednik pa je dal avto in Gašparja za spremljevalca. Najprej sva obiskala šolo v Sakalovcih, bila navzoča pri pouku in

se slikala z otroki. Med potjo mi je Gašpar kazal krajevne napise in se opravičeval (1966.), da so še samo madžarski...

O župniku Kúharju je rekel: "Oni slovnico včijo v cerkvi, kak trbe slovenski

pisati pa čteti..."

S Kúharjem sva si že več let dopisovala, pošiljal mi je svoje znamenite lističe, na katere je tipkal mašne molitve v slovenščini, da sem jih jezikovno popraviljal. Pošiljal jih je tudi števanovskemu župniku Markoviču, ker so tudi tam imeli slovensko službo božjo. Na priloženih lističih je vselej napisal kaj žalostnega: "Več ga nas več nede, to vse miné, vesne..."

KO SMO SI OGLEDALI CERKEV, kjer je Kúhar dal naslikati sv. Cirila in Metoda, apoštola Slovanov in tudi panonskih Slovencev v 9. stoletju, pa nad oltarjem napis 116. iz psalma "Hvalite Gospoda vsi narodi," se je Gašpar poslovil, sam pa sem ostal še dva dni. Nisva šla nikamor iz vasi, le k nekaterim hišam in po gozdu. Pripovedoval mi

je o sebi, da nima niti radia, da ga ne bi mogli dolžiti, da dela kako propagando. Dobival je le verski tednik Družino iz Ljubljane, kjer so mu natisnili dve brošuri: o sv. maši in spovedi. Tudi doma, v Gradšču pri Tišini, že dolgo ni bil. Mnogo sva govorila o njegovem davnem predniku Jožefu Košiču, o katerem sem s pomočjo zapiskov v tem župnišču dokončno dokazal, da je on napisal Starine železnih ino salajških Slovanov... in zgodbo, kako ga je napadel njegov bivši hlapec, ter njegovo žalostno pismo sem mogel napisati na podlagi tu ohranjenih pisem. Ali se vse Porabje zaveda, kaj je imelo v župniku Janošu Kúharju? In se svojih dolžnosti do Porabja zavedajo njegovi nasledniki, ki jih kličemo, da nadaljujejo njegovo delo?!

Ob Košičovem grobu na G. Seniku 1956.

GOZDAR BREZI PÖJKŠE

V vauzo so bili zaprejši kak dosta drúdjji v tiston cajti. Žmetni časi so bili tisti. Nej tarbelo drúgo,

samo telko, ka nakak zglaso koga, pa so ga že pelali v vauzo. Oni so tú v vauza bili, zatau so sledkar službo

zgebili.

"1963. se začno delati kak gozdar (erdész)", pravi jo Tupin Imrac. "Delo se od števanovske občine (tanács-tól) daubo. Furt se rad emo gauštjo pa se rad odo po njej. Gledati, kak rasté

taužití mogo tistoga, steri več svejko. Zatau so gazda poštrafjali, lejs je pa vtjúp mogo zrezati za drva. Lagvi cajti so bili tisti. Bijo taši, sto je zido pa samo poskrivoma je leko svejko lejs v svojo gauštji. Zato, ka so ma dopistili, tisto je dolavrezo

drejdva od spratoleti do zimé. Zatau sen se glaso za gozdarja. K mena se je držala števanovska, otkauvska pa andovska gauštja. V tej mestan se mogo nasrbi meti. Da je gazda lejs sejko, te se dja mogo gorameriti pa gorazamerkati. Tau se v ena knidja nutra piso. Dva papira se napravo vsikdar. Enga meni, drúgoga pa gazdi. Več lasa gazda nej samo odati, kak ma je občina dopistila na tisto leto, Ka tjelko je leko sejko, tau je za gaustjov šlau. Za sakšín plúgon je edan kubik lasa leko vrezó. Dosta lústva je večá sveklo, kak so jin dopistili. Če se dja tau vpamat zeu, te se

pa audo. Pejnazá je tú tarbelo. Zamlé so tójsé slabe, nejga dosta aska od nji. Živeti je pa nikak tarbelo! Zarena volo bi cejlo gauštjo leko dolavrezali. Da pa meni so tú zapovejđali, proti tau ma se dja nikanej mogo djati. Zvojn tauga, ka se gledati mogo, sto tjelko vrejža lasa, je lepo delo bitau. Več lejt se štja sto tan delati, samo se nej mogo. Zato, ka so gozdarji pöjkšo dobili. Dja sa pa nej mogo dobiti pöjkše, ka se v vauzi zaprejt bijo. Etak se samo osan pa pau lejt delo kak gozdar."

K. Holec

... DO MADŽARSKE

ČÜJTE, ČÜJTE VSI LIDJE...

25. decembra ob 14.30 bo v cerkvi na Gornjem Seniku

BOŽIČNI KONCERT
Nastopili bodo zbori in pevske skupine iz porabskih in goriških župnij z božičnimi pesmi.

KRATKE ŠPORTNE NOVICE

9. decembra se je začel turnir v malem nogometu za pokal Alpokalja v športni dvorani 2. osnovne šole v Monoštru. Tekmovalo bo 27 skupin iz okolice Monoštra. Slovenci so navzoči tudi tu. Slovenska ves se je udeležila z dvema skupinama, Števanovci, Andovci in Dolnji Senik so prijaviili po eno moštvo. O rezultatih bomo poročali.

NOGOMETNA TEKMA V DOBRODELNE NAMENE

1. decembra so v Monoštru v športnem centru priredili nogometno tekmo med nekdanjimi in prihodnjimi nogometaši III. madžarske lige. Denar so namenili delno za nov rešilni avto, delno pa Aniki Rábel iz Rábagyarmata, ki je doživela hudo prometno nesrečo in od takrat leži nezavestna. Bilo je nad 500 gledalcev. Zbralo se je več kot 25.000 forintov.

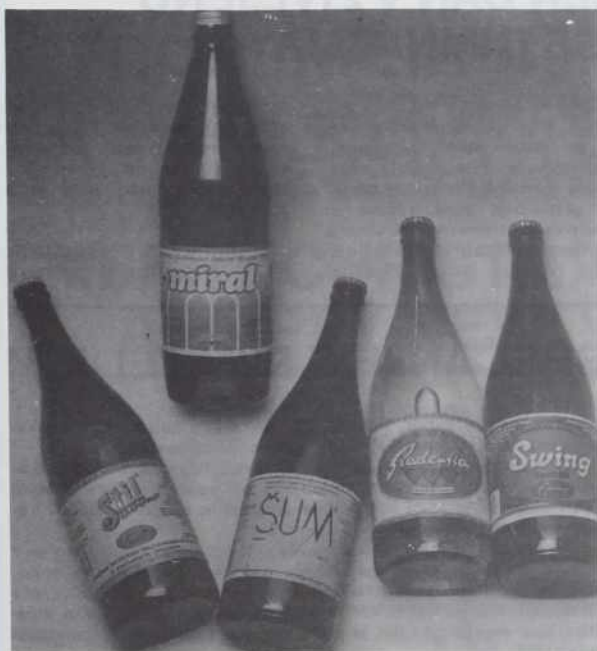
MIKLAVŽEV POKAL ZA OSNOVNOŠOLCE

11. in 18. decembra bo v monoštrski športni dvorani tekmovalje v malem nogometu za Miklavžev pokal, kjer se bodo pomerili učenci 3. in 4. razredov iz okoliških osnovnih šol. Tekmovali bosta tudi dve slovenski ekipi. (OŠ Gornji Senik, OŠ Števanovci). To zaporedje se bo do 18. spremenilo, menijo števanovski modrobelti fantje. Iščemo navijače! Lep honorar! Žrebanje! (Dobitki so — avtobusne vozovnice za vrnitev.)

Radenska

MINERALNA VODA
RADENCI

NARAVA DAJE NAJBOLJŠE

SREČNO NOVO LETO

KAKO PRIČAKUJEM BOŽIČ?

Zelo čakam božič. Varčevala sem, da lahko kupim darilo, okraske pa bonbončke za na božično drevo. Zelo rada krasim božično smreko. Radovedna sem, kaj dobim za darilo. Dobro bi bilo, če bi bil za božič sneg! Lahko bi se sankali, saj bomo imeli čas, ker bodo počitnice.

Božič je najlepši praznik. To je praznik ljubezni. Takrat je skupaj družina in obdarujemo drug drugega. Vsako leto zelo čakam ta dan. Mislim na to, kaj bom dobil, kaj bo pod božično jelko.

Skrbi me še, kaj naj bo moje darilo za starše, za brata in za staro mamo. Upam, da najdem zanje kaj koristnega in lepega.

Vsakemu želim vesele in mirne praznike!

Monika Ropoš, 5. r.,
OŠ Gornji Senik

Kristjan Mižer, 5. r.,
OŠ Gornji Senik

MOJI BOŽIČNI PRAZNIKI

Po moje je božič najlepši praznik na svetu. Ob božiču vsakdo obdari svojega najdražjega. Tako je božič ob cerkvenem tudi družinski praznik, ko krasimo božična drevesca z raznimi bonboni, okraski in tudi svečkami. Ko svečke prižgemo, je najbolj svečano. To drevo je po vsem svetu znak božiča.

Predbožični dnevi so povezani z nakupi daril, ki jih dajemo pod drevesa. Verujoči imamo v tem času tudi možnost ogleda raznih verskih dogodkov in obredov, kar se učimo pri verouku.

Po božičnih praznikih se že približujejo zadnji dnevi leta.

Ob vseh teh praznikih so ljudje srečni in veseli. V tem času ljudje po vsem svetu govorijo o tem, kakšno je bilo staro leto in kaj nam bo prineslo novo. Novemu letu nazdravimo tudi s kozarcem pijače, večinoma je to šampanjec, ki ga pijemo na staro leto zvečer. V tem času skoraj vsak človek pozabi na svoje težave in probleme. Tudi zato bo morda komu ugajal moj spis.

Livia Lepoša, 6. r.,
OŠ Monošter

KAKO ME JE OBISKAL MIKLAVŽ

Težko sem pričakovala miklavževo. Končno me je 6. decembra Miklavž le obiskal. Že 5. decembra zvečer sem dobro očistila škornje in jih dala v okno. Nestrpno sem pričakovala jutro. Ko sem odprla oči,

sem že videla darila. Dobila sem Miklavža iz čokolade, knjigo, bonbone in sladkarije.

Bila sem zelo vesela in zadovoljna.

Livia Nemeš, 4. r.,
2. OŠ Monošter

BOŽIČNO DREVESCE

Zelo star ohranjen krščanski običaj je, da ob božiču okrasimo božično drevesce. Pod njega pa dajemo darila. Taka darila so

svoj poseben pomen. Že nekoč so za tako rastlino, ki je sposobna kljubovati zimi in jeseni ne odvzrže svojih iglic, menili, da predstavlja

skorjo. Poznamo tudi sobno srebrno smreko.

V krščanskem okolju pomeni praznovati božič – tudi božičevati. Ob božiču večinoma pečejo tudi poseben obredni kruh. Takemu kruhu pravimo – božičnik. Za božične praznike ga pečejo zelo skrbno. Ponekod pa dajemo kos tudi živini.

Vsi pa želijo ta praznik praznovati čim bolj svečano, krščansko pobožno. Z božičnim praznovanjem se v krščanstvu želimo z molitvijo pokloniti Kristusovemu rojstvu. S takim krščanskim verovanjem prihaja do izraza krščanska morala, molitev, polnočnica, božična drevesca, iz srca dana darila in še kaj – vse pa je povezano z božičnimi prazniki.

Tako si želimo ob teh božičnih praznikih drug drugemu blažene praznike. Sledi seveda novo leto, takrat pa izrekamo mnogo sreče in zdravja. Ob vsem tem pa želimo z božičnim drevescem poudariti pomen življenja in tudi dolgost življenja.

Tudi mi želimo vam, vašim staršem, vsem vašim najdražjim blažene božične praznike ter sreče in zdravja v novem letu.

namenjena bratom, sestricam, očkom, mamicam, otrokom, babicam, dedkom itd. So morda namenjena še komu?

Da predvsem vsem tistim, ki jih imamo radi.

Darila torej dajemo pod božična drevesca. Božič pa je velik praznik krščanstva in je vezan na Kristusovo rojstvo. Tako je ob tem prazniku ne samo daritev, ampak predvsem tudi molitev.

Božično drevo pa ima

moč življenja, častili in imeli so jo kot drevo, ki lahko podaljša življenje in mu daje moč.

Sem vedno prištevamo zeleno jelko, ki je iglasto drevo s ploščatimi iglicami in belkasto sivim lubjem. Poznamo tudi kanadsko jelko za balzam in grško jelko kot parkovno iglasto drevo.

Podobna ji je smreka s temno zelenimi koničastimi iglicami, visečimi storži in rdečkasto rjavo razpokano

POMEMBEN DAN V ŽIVLJENU NAŠE GIMNAZIJE

Gimnazija v Monoštru se imenuje po Mihályu Vörösmartyju. Poslopje stoji na trgu Kálmána Szélla. Ti dve imeni sta povezani. Kálmán Széll je bil politik in se je oženil s hčerko velikega madžarskega pesnika in dramatika, Ilono Vörösmarty.

2. decembra smo se spomnili pesnika in priredili proslavo. Govor ob slovesnosti je imel dijak Tibor Péntzes, in sicer na nenavaden način. Prebral je svojo študijo, s katero se je udeležil natečaja. Po položitvi vencev smo šli v gledališko dvorano, kjer se je začelo tekmovanje.

V recitiranju je zmagala Ester Šulič z Gornjega Senika pred Judito Huszár in Kingo Veress iz Monoštra.

O Mihályu Vörösmartyju je profesorski zbor razpisal natečaj. Prijavilo se je veliko dijakov. Na proslavi so razglasili tudi rezultate natečaja. Prvo nagrado je prejela Nikoleta Kovács iz Monoštra, drugi je bil Tibor Péntzes, tudi iz Monoštra in tretji Karel Krajcar iz Števanovec.

Na tej proslavi so se predstavili tudi naši "mladi" dijaki, ki so letos začeli obiskovati osemletno gimnazijo. Šola je povabila Mártona Viraga, po poklicu profesorja madžarščine in zgodovine, trenutno novinarja pri časopisu Pesti Hírlap. V njegovi družbi smo preživali

zanimivo uro madžarščine. Govoril je o pesnikih 19. stoletja, med drugim tudi o Vörösmartyju. Vse to je storil na šaljiv način, zato nam je bil zelo všeč.

Brigita Šoš
dijakinja gimnazije

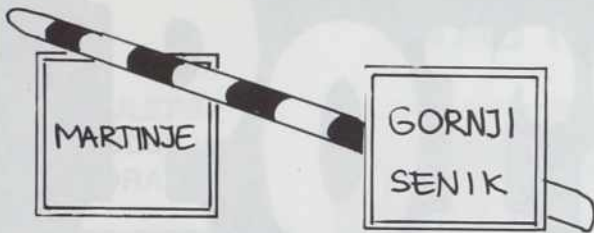
SREČANJE S PISATELJEM

Naša knjižničarka, Piroška Milnár, vsako šolsko leto poskrbi za to, da bi se učenci srečali s kakim pisateljem.

To šolsko leto je povabila dr. Bethena Péntzesa. Mi smo se že vnaprej veselili, saj smo vedeli, da bo pisatelj govoril o tem, kako je treba skrbeti za majhne živalce, in da bomo dobili koristne nasvete o živinoreji.

Predavanje je bilo zelo zanimivo. Tudi pogovarjali smo se z njim o njegovih delih, na primer o knjigi Zibelka pod vodo, Morske živali itd. Presenetilo nas je, ker zna pisatelj tudi malo slovensko. To pa zato, ker je študiral, kakšne živali živijo v Jadranskem morju, in tako je malo spoznal tudi jezik. S tem nam je postal še ljubši.

Monika Ropoš, 5. r.,
OŠ Gornji Senik

DEZINFORMACIJA

Iz neuradnih virov smo zvedeli, da sta konec oktobra leta 1990 predsednika Madžarske in Slovenije prestopila državno mejo pri Gornjem Seniku.

Od takrat je minilo 414 dni, rednega mejnega prehoda pa še ni.

(Politiki potujejo le ob sobotah in nedeljah?! Mi pa tudi takrat ne...)

NIKA ZA SMEJ

Naš Vili Varaša živé. Tú pa tan se s svojimi pajdaši fejs napidjé. Tak se ma je zgodilo na staro leto. Vili je pijan kak dež. Vkup se pobaré pa dé domau. Že prauto svoji iži dé, da stana pred ednoj električnoj sojej pa ključ od iže not tiska v sojau. Nej daleč sto-

dji eden policaj pa ma etak pravi: "Človek, zaman not tiskate ključ, tan nikoga nega." Naš Vili ga pa pogledna pa ma etak pravi:

"Ti, policaj, ti si pa slejpi! Ne vidiš, ka tan vrkaj svejtijo?"

reda, ka so ženske gledale na možkin?" Padaščina pa pravi: "Kakšoga reda, kak ti tau misliš?" "Tistoga reda, da so eštje nej bili pejnazge," pravi ta druga.

MIKLAVŽ SPET PRI NAS

JOK IN STOK V ŠTEVANOVCIH ("TRAGEDIJA" V DVEH DELIH)

1. del. BELA PESEM

(o jasnih, sončnih trenutkih)
Srečni otroci – veseli obrazi.
Gostje so starši – vsi v dvorani.
Mož v rdeči obleki,
v sredini vreča z darili.

Pesmi in verzi,
v odgovor pohvala.
Deklica prepeva,
vreča se prazni.

2. del. ČRNA PESEM

("Pa ne pojdem prek poljan...")
Praznik je znotraj,
v srcih radost tiči.
Tema je zunaj...
Joj! Resnični vragovi!

Trušč in hrušč –
črni možje z verigami in maskami!
"A glejte, otroci, pri njih so darovi!
Saj so prijazni, "nepravi vragovi".

VSE JE ŽE ZAMAN!

"Jojmene, joj, joj, joj!"
Nedotaknjena, čista dušica
obsoja pokvarjen svet.
... Težka pomiritev.

POVZETEK

Toplota v srcu,
bonbončki v žepu,
a v spominu za vekomaj
ČRNI LJUDJE,
ki so boljši,
če so DRUGJE.

LD Miklavž iz Števanovec

V šauli lerenca mlajšon
vô da, aj sakši doj namale,
ka štjé biti, da de velki.

Nisterni gasilca, nisterni
medicinsko sestro, nisterni
pavra, nisterni kozmonauta-
na namalajo. Edna dekličina
je pa prazen papir djala
na lerecinoga sto. Lerenca
go pa pita: "Anica, ti ne
vejš, ka štjés biti, da boš
velka?" anica pa pravi:
"Vejn, ka štjén biti. Štjén se
oženiti. Problema je samo
tau, ka tau ne vejn doj
namalati."

V gostilni dvej padaščine
sedita, si prpovejdata pa
moške nastrejgata. Gnauk
edna pravi drugoj: "Mici,
nikak ne razmej, ka tistoga

Dvej stare padaščine si
gučita. Edna pravi drugoj:
"Strašno lagvoga moža man.
Ti ne vejš premisliti, ka
trpin pri njen."

Ta druga pa pravi: "Pa
zakoj se ne razpitaš?"

"Dvajset lejt sem trpej-
la. Nemo tak naura, ka ma
zdaj takšo radost spravin."

Eden velki žvrgolin se va-
li pa etak pravi: "Dja se
samo s poštanimi ženskami
spravljan, kakše ujdle mi
nej tarbej." Padaš ga pa
pita: "Zakoj ti samo tak-
še tarbej?"

"Zatok, ka poštane brž
leko not namigan."

I. Barber

SREČEN BOŽIČ IN USPEŠNO NOVO LETO

FROHE WEIHNACHTEN
UND EIN ERFOLGREICHES
NEUES JAHR

MERRY CHRISTMAS AND
A HAPPY NEW YEAR

MURN

European Fashion Design

**Friški,
friški
bojte!
Zdravi
zdravi
bojte!**

ejdsro9

Ka želimo od nauvoga leta?

RÖVCINA ARANKA:
"Dotejgamau je dobro bilau. Lani je začnilo lagvo titi, kleta pa mislin, ka štja bila lagvo baude. Kak bi bilau baugša, da je kaulak nas vseposedik bojna. Dočas, ka neda mir, dočas neda baugša. Od nauvoga leta mir čakani, aj vseposedik mir baude. Cejne aj ne zdigajo pa aj delo mamu. Nej ka bi nan štja tau tū krajzeli."

ŠTOTJINA REJZA:
"Furt bola lagvo baude. Le-ko ka nazaj pridejo tisti cajti, ka se dja že gnauk doživala. Nikuma ne žalejn, aj tau nazaj prida.

K polititji ne vejn vcoj prajti nikanej, ka ne politiziran. Zdravdja že nejga, lejta tadejo. Staro lüstvo, ka smo v penziji, samo tau želimo, aj penzijo dobimo, aj ne baude bojne pa zdravdja aj bauda. Pa sakši aj ma delo."

NAUVO LETO

Inda svejta je takša šega bila, ka so držine krispan doj pobrale na nauvo leto. Drejvo so gor okinčali s krepdešin papiron pa so go djali na studanac. S ten so pozdravljali nauvo leto pa želeli cejlo leto zdravo vodau.

tala bijo, tistoma so oblejko doj potegnili pa po ritili!

Podja so radi ojdli k takšin izan, de so bile dekke. Tiste so sploy radi pozdravljali.

Na nauvo leto so z govedine kūjali župo zatok, naj cejlo leto srečo majo pri mari (živini).

Na nauvo leto zazranka moraš v lavor drauvna pejnaza ličiti pa se tak mujvati. Te da držina cejlo leto mejla pejnaze.

Na nauvo leto so mali pa veltji podja ojdli friškat. Prišli so k iži, poklonili so se pa so pitali, če leko friškajo. Če so jin dopistili, so tak gučali: "Zdravi bojte, friški bojte v eton mladon navuon leti! Dosta krūja, dosta vina, dūšno zve-ličanje pa največ!" S krpačon so šli po rama, koga so najšli, sakšoga so poš-
tjukali. Če je stoj v pos-

I. Barber

NORIJA

Starejšo lüstvo pravi, ka je mladina gnesden pokvarjena, razvūzdana. Kašni so pa oni bili?!

* * *

Prvin je lüstvo samo doma delalo, nej so odli v fabritje. Vačer, da so vse taoprajli, so dostakrat nej vedli, ka aj delajo. Te so pa norca delali drug z drugoga.

Če je gazda fejst spau pa se je težko parbōjdo, te so si moštji vtjūpnagučali pa vačer, da je najbōla spau, so ma kaula vō s štjedjnja potegnili. Putejn so cejla kaula rancpobrali. Trdjé, štirdja so na strejo šli. Drūdji so pa njin rancpobrana kaula gora zdavali. Vrkar so je znauva vtjūpsklali. Bilau, ka so štja gnoj tū naklali na kaula. Zazranka so pa poglednili gazdo, kak gleda, da kaula vrkar na streji vidi.

* * *

Mladi ladjeni so vačer, da so dumau s krčmé šli pa so vidli navola (kopice sena) par pauti, so si vtjūpnagučali. Sakši prijō eden navol pa so je v eno oslico znosili. Zazranka se je gazda čamarijo, da ma je tarbelo trausiti.

* * *

Na kukarca šagau majo gobe zrasti. Ten črnin goban pravimo v Porabji vuk. Če so moštji tašno kukarco najšli, na rokau so si namazali pa so deklan obraz namazali. Tak so vogledale dekla, kak če bi se s saji namazale.

K. H.

PAKTREGARI NA VESELICI NA GORNJEM SENIKU

Gornjeseniška folklorna skupina že dolga leta neguje stike z beltinsko folklorno skupino. Vsako leto se srečamo najmanj enkrat na Gornjem Seniku oziroma v Beltincih. Prav dobro se že

tudi ansambel. Imeli smo skupen nastop v kulturnem domu. Vaščani so napolnili dvorano, potem pa spremili goste v gostilno in se skupaj veselili srečanja. Ne samo člani folklorne skupine, tudi

poznamo. Ne samo člani skupine, temveč tudi njihove družine. Ta srečanja so skoraj družinska.

Član beltinske folklorne skupine je tudi Milan Zrinski. Približno med enim letom je nastal pod njegovim vodstvom ansambel Paktregari. To je petčlanski ansambel. Igrajo na harmoniko, kitaro in boben, imajo dve pevki.

Ko sta se skupini spomladi srečali na Gornjem Seniku, smo povabili

ansambel se je počutil, kot če bi bil doma.

Padla je odločitev, da bodo 23. novembra igrali na Katerininem plesu. Ples je organiziral svet staršev osnovne šole. Ansambel se je z veseljem odzval našemu vabilu, celo plakate so naredili. Na veselici se je zbralo veliko ljudi. Predvsem vaščani so z navzočnostjo počastili ansambel. Tudi taki so bili, ki do zdaj niso hodili na veselice, zdaj pa so prišli zaradi ansambla.

Zelo dobro smo se počutili, in četudi je bilo že pozno, nismo bili utrujeni. Lepe slovenske pesmi so nas navdušile in odločili smo se, da bomo iskali možnost za čimprejšnje srečanje.

Alojz Hanžek,
predsednik
sveta staršev

**Števan krao,
grūjške brao,
Gejti dao.
Gejta jejla,
dejte mejla.**

"NAJ PORABJA"

NAJLEPŠE
NODJE V
PORABJI

NABOLA
KREPAK
POJAP

NAJBOLA
ČAMERAN
ŽUPAN

NAJ BAU,
KA BAU

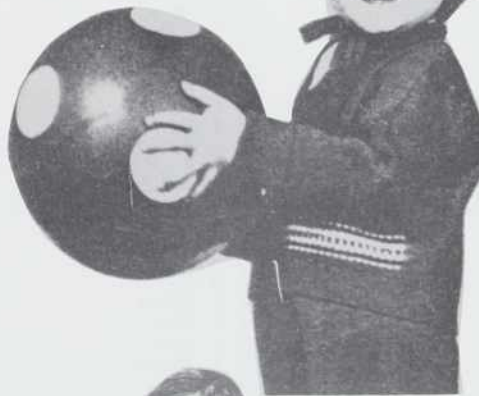

Vsem našim
bralcem
želimo
srečno
novo leto!

1

2

3

ČE GVÜŠNO ZAVADITE...

Če gvüšno zavadite, sto smo na tjeppi (sliki), vas čakajo vólke nagrade (jutalom).

1. Svinja, stero so lani na Gorenjon Seniki pri Pülcini zaklali.

2. Pütra vina brezi dna.

3. Oré, s sterimi ta leko šli na Senik búkev pójat.

Da bi van malo pomagali, van ovadimo, da smo tau mi, steri van v Porabje pišemo. Mi van napišemo meña, vi pa vcüjnapišite numero.

Francek Mukič

Marija Kozar-Mukič

Irena Barber

Karel Holec

Jože Hirnök

Marijana Sukič

Brigita Korpič

Tau pošlite na naš atrejs pa rejsan ne mislite, ka norijo špilamo!

4

5

7

6

NAGRADA VAS ČAKA!

Zdaj pa rejsan:

1. nagrada: sončna marela
RADENSKE (napernyó)

2. nagrada: celoletna naročnina (egészéves előfizetésű díj)

3. nagrada: pütra iz gline

PORABJE

ČASOPIS ZVEZE
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrttek
Glavna in odgovorna
urednica Marijana Sukič

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter, Deák
Ferenc ut 17., p. p. 77

Cena:
posamezna številka
10 forintov oz. SLT,
celoletna naročnina
240 forintov oz. SLT

Tisk: SOLIDARNOST,
Arhitekta Novaka 4
69000 Murska Sobota,
Slovenija

Nenaročenih rokopisov in
fotografij ne vračamo.

JANUAR

- 1 S Novo leto
- 2 Č Grega
- 3 P Beno
- 4 S Angelca
- 5 N Simen
- 6 P Trije kralji
- 7 T Tine
- 8 S Maks
- 9 Č Jule
- 10 P Vili
- 11 S Boža
- 12 N Ernest
- 13 P Veronika
- 14 T Srečko
- 15 S Pavle
- 16 Č Marko
- 17 P Tone
- 18 S Marjetka
- 19 N Marin
- 20 P Boštjan
- 21 T Neža
- 22 S Vinko
- 23 Č Klemen
- 24 P Rok
- 25 S Dare
- 26 N Pavlina
- 27 P Vito
- 28 T Tomaž
- 29 S Branko
- 30 Č Tina
- 31 P Vanja

Porabje

1992

FEBRUAR

- 1 S Nace
- 2 N Svečnica
- 3 P Blaž
- 4 T Bojana
- 5 S Agata
- 6 Č Teja
- 7 P Riko
- 8 S Slov. kult. praz.
- 9 N Polonca
- 10 P Vlasta
- 11 T Mari
- 12 S Eva
- 13 Č Katica
- 14 P Tinče
- 15 S Jurka
- 16 N Julijana
- 17 P Aleš
- 18 T Suzana
- 19 S Konrad
- 20 Č Leon
- 21 P Irena
- 22 S Metka
- 23 N Romana
- 24 P Matija
- 25 T Matevž
- 26 S Tilka
- 27 Č Gabrijel
- 28 P Roman
- 29 S Majda

MAREC

- 1 N Albin
- 2 P Karel
- 3 T Pust
- 4 S Pepelnica
- 5 Č Pepelnica
- 6 P Danica
- 7 S Tom
- 8 N Dan žena
- 9 P Francka
- 10 T 40 mučenikov
- 11 S Krištof
- 12 Č Dora
- 13 P Roza
- 14 S Matilda
- 15 N Vida
- 16 P Herbert
- 17 T Jerica
- 18 S Ciril
- 19 Č Jože
- 20 P Klavdija
- 21 S Benjamin
- 22 N Katra
- 23 P Viktor
- 24 T Simona
- 25 S Minka
- 26 Č Emil
- 27 P Lazar
- 28 S Ivanka
- 29 N Metod
- 30 P Branko
- 31 T Beno

APRIL

- 1 S Egon
- 2 Č Polde
- 3 P Helena
- 4 S Izidor
- 5 N Irena
- 6 P Celestin
- 7 T Darko
- 8 S Berti
- 9 Č Črtomir
- 10 P Feliks
- 11 S Filip
- 12 N Julij
- 13 P Ida
- 14 T Dunja
- 15 S Helena
- 16 Č Bernarda
- 17 P Rudi
- 18 S Erika
- 19 N Velika noč
- 20 P Svetopolk
- 21 T Borut
- 22 S Kajtmir
- 23 Č Jurij
- 24 P Zora
- 25 S Tugo
- 26 N Zdenka
- 27 P Dan upora
- 28 T Živko
- 29 S Robert
- 30 Č Pika

MAJ

- 1 P Praznik dela
- 2 S Živa
- 3 N Jakob
- 4 P Florijan
- 5 T Anže
- 6 S Jan
- 7 Č Gizela
- 8 P Viktor
- 9 S Gregor
- 10 N Iza
- 11 P Žiga
- 12 T Pankracij
- 13 S Servacij
- 14 Č Bonifacij
- 15 P Zofka
- 16 S Janez
- 17 N Mojca
- 18 P Srečko
- 19 T Peter
- 20 S Rok
- 21 Č Srečko
- 22 P Milan
- 23 S Zinka
- 24 N Marjanca
- 25 P Urban
- 26 T Zdenko
- 27 S Gusti
- 28 Č Vnebohod
- 29 P Maks
- 30 S Ivana
- 31 N Marija

JUNIJ

- 1 P Juš
- 2 T Erazem
- 3 S Drago
- 4 Č Kirin
- 5 P Ferdo
- 6 S Mile
- 7 N Binkošti
- 8 P Zmaga
- 9 T Primož
- 10 S Greta
- 11 Č Urh
- 12 P Ada
- 13 S Anton
- 14 N Vasko
- 15 P Vid
- 16 T Jošt
- 17 S Ado
- 18 Č Telovo
- 19 P Iskra
- 20 S Cvetka
- 21 N Lojze
- 22 P Urška
- 23 T Pina
- 24 S Janez
- 25 Č Dan drž.
- 26 P Janez
- 27 S Ema
- 28 N Jernej
- 29 P Peter in Pavel
- 30 T Lučka

JULIJ

- 1 S Bogo
- 2 Č Mima
- 3 P Tomaž
- 4 S Urh
- 5 N Ciril in Metod
- 6 P Mara
- 7 T Metka
- 8 S Špela
- 9 Č Bogomir
- 10 P Malči
- 11 S Olga
- 12 N Mohor
- 13 P Dragan
- 14 T Jelena
- 15 S Vlado
- 16 Č Bogdan
- 17 P Aleš
- 18 S Miro
- 19 N Zlatka
- 20 P Marjeta
- 21 T Lovrenc
- 22 S Marija
- 23 Č Gita
- 24 P Boris
- 25 S Jaka
- 26 N Ančka
- 27 P Nataša
- 28 T Zmago
- 29 S Urban
- 30 Č Peter
- 31 P Ignac

AVGUST

- 1 S Alfonz
- 2 N Štefka
- 3 P Lidija
- 4 T Dominik
- 5 S Mirjam
- 6 Č Nuša
- 7 P Kajetan
- 8 S Miran
- 9 N Romana
- 10 P Lovro
- 11 T Klara
- 12 S Jasna
- 13 Č Poncij
- 14 S Vitja
- 15 S Veliki šmaren
- 16 N Rok
- 17 P Milica
- 18 T Helena
- 19 S Vito
- 20 Č Berni
- 21 P Ivana
- 22 S Mirč
- 23 N Roza
- 24 P Jernej
- 25 T Ludvik
- 26 S Aljoša
- 27 Č Monika
- 28 P Avguštin
- 29 S Binca
- 30 N Rožle
- 31 P Rajko

SEPTEMBER

- 1 T Verena
- 2 S Štefka
- 3 Č Mija
- 4 P Mojmir
- 5 S Just
- 6 N Peter
- 7 P Marko
- 8 T Mali šmaren
- 9 S Petra
- 10 Č Oto
- 11 P Helga
- 12 S Vid
- 13 N Lipe
- 14 P Roža
- 15 T Albin
- 16 S Ljudmila
- 17 Č Franta
- 18 P Sonja
- 19 S Vito
- 20 N Svetlana
- 21 P Matej
- 22 T Tomaž
- 23 S Lin
- 24 Č Nadja
- 25 P Urh
- 26 S Kozmijan
- 27 N Vinka
- 28 P Vencelj
- 29 T Miha
- 30 S Ema

OKTOBER

- 1 Č Rezka
- 2 P Miran
- 3 S Žarko
- 4 N Francelj
- 5 P Dunja
- 6 T Renato
- 7 S Maja
- 8 Č Gitica
- 9 P Abraham
- 10 S Danilo
- 11 N Sandra
- 12 P Aljaž
- 13 T Edvard
- 14 S Stojko
- 15 Č Tereza
- 16 P Heda
- 17 S Ignac
- 18 N Luka
- 19 P Favle
- 20 T irena
- 21 S Urška
- 22 Č Berta
- 23 P Severin
- 24 S Rafko
- 25 N Darko
- 26 P Florijan
- 27 T Sabina
- 28 S Tadej
- 29 Č Linda
- 30 P Fozz
- 31 S Dan retor.

NOVEMBER

- 1 N Dan mrtvih
- 2 P Dušica
- 3 T Just
- 4 S Dragotin
- 5 Č Liza
- 6 P Lenart
- 7 S Zdenka
- 8 N Bogo
- 9 P Dore
- 10 T Andreja
- 11 S Martin
- 12 Č Emil
- 13 P Stane
- 14 S Nikola
- 15 N Leopold
- 16 P Marjeta
- 17 T Grega
- 18 S Roman
- 19 Č Špela
- 20 P Srečko
- 21 S Jovita
- 22 N Cilka
- 23 P Klemen
- 24 T Cvetka
- 25 S Mojmir
- 26 Č Konrad
- 27 P Zdravko
- 28 S Jaka
- 29 N Nina
- 30 P Andraž

DECEMBER

- 1 T Marjan
- 2 S Biba
- 3 Č France
- 4 P Barbara
- 5 S Stojan
- 6 N Miklavž
- 7 P Ambrož
- 8 T Mirjam
- 9 S Valerija
- 10 Č Maša
- 11 P Danijel
- 12 S Malka
- 13 N Ota
- 14 P Dušan
- 15 T Krista
- 16 S Ajda
- 17 Č Živa
- 18 P Radovan
- 19 S Urban
- 20 N Evgen
- 21 P Peter
- 22 T Mina
- 23 S Vika
- 24 Č Adam
- 25 P Božič
- 26 S Dan samostoj.
- 27 N Bojana
- 28 P Tone
- 29 T David
- 30 S Vida
- 31 Č Silvester